

WAARNEMINGEN

De dans van hermelijn en konijn

Donderdag 12 juni. Het reservaat Den Battelaer ligt te bakken in de zon. Het geplagde weiland staat droog. Op de kale plekken is de bodem al zomers geschakeerd. Geen vogel te bespeuren. Op een van die kale plekken zit een konijn. Ik twijfel even of het wel een konijn is, is het door het felle licht of het ongewone beeld? Een blik door de kijker brengt uitsluit. Het is wel degelijk Nijntje.

Een ander dier komt in beeld. Lang, smal, op korte pootjes en met een zwart staarteinde. Voorwaar een hermelijn,. Hij loopt vastberaden in de richting van het konijn maar stopt op zo'n 20 cm van de kop. De hermelijn beweegt kop en nek zenuwachtig heen en weer en weet blijkbaar niet wat aangevangen.

Intussen blijft het konijn roerloos zitten. Ik had verwacht dat het zou wegvluchten, maar nee dus. Plots springt de knager omhoog. Tijdens zijn vlucht maakt hij een draai van 180° en landt weer op de grond, ongeveer op dezelfde plek als waar hij is opgesprongen. Echter, in plaats van met z'n kop zit het nu met z'n achterwerk naar de hermelijn gekeerd.

De hermelijn lijkt verrast door de nieuwe situatie. Aan achterwerken heeft hij of zij blijkbaar niet veel boodschap. Na een korte aarzeling loopt de hermelijn om het konijn heen, zodat hij zijn potentiële prooi weer 'in de ogen kan kijken'. Maar dat is niet naar de zin van de knabbelaar. Opnieuw een sprong en een draai van 180°. De begintoestand is hersteld. Maar de hermelijn weet nu direct wat gedaan. Even omlopen en ze staan weer neus aan neus.

Dat alles herhaalt zich nog twee keer. Na vier

sprongen is het konijn de heisa beu en spurt weg naar de dekking van hoog gras. De hermelijn rent er achteraan en verdwijnt eveneens in de begroeiing.

De waarneming heeft bijna 1 minuut geduurd. Op geen enkel moment heb ik een aanvalspoging van de hermelijn gezien.

Jean Kiebooms

Walnoot vangt bosmuis

Op vrijdag 21 november 2003 vonden Joop Penders en Jean Creuwels op een veldweg in Mesch-Eijsden een dode bosmuis. Op zich een beetje vreemd, maar nog vreemder was dat de bosmuis zich had vast gevreten in een walnoot. Het lichaampje voelde nog warm aan. Het was vrij moeilijk om de kop uit de noot te trekken. Het beestje zat compleet klem en daarom hebben we het dier maar zo laten liggen.

Jean H. Creuwels

Moeders beschermen hun jongen...

Op 8 september 1999, een zonnige middag, zat ik grondeekhoorns te observeren in het Calmeynbos in De Panne. Een zogend wijfje was in en rond een hoop takken voedsel aan het zoeken. Onder deze takken bevond zich de ingang naar haar nest met jongen. Plots zag ik in de verte een wezeltje aankomen. Het naderde de takkenbos en toen kregen beide diertjes elkaar in het oog. Er volgde een wilde achtervolging in de hoop takken. Ik verwachtte dat de wezel de grondeekhoorn zou wegiagen of trachten te vangen, maar dat was niet het geval. Toen beide dieren uit de takkenhoop weg spurttten, liep de wezel voorop, achtervolgd door de grondeekhoornmoeder! Ze joeg de wezel enkele tientallen meters weg en keerde dan terug naar haar nest, waar ze -na nog even op de uitkijk gezeten te hebben om zeker te zijn dat de wezel weg was- rustig verder ging met voedsel verzamelen. Beide dieren wegen ongeveer 100 gram, maar je zou verwachten dat een roofdier, zoals de wezel, die zelfs rode eekhoorns kan doodbijten die meer dan driemaal zo zwaar zijn, de overhand zou hebben. Het moederinstinct van de grondeekhoorn was blijkbaar zo sterk dat ze haar eigen leven wilde riskeren bij het verdedigen van haar kroost. Of had de wezel geen al te grote honger?

Nog een staaltje van moederinstinct: Ik had een nestkast gecontroleerd waarin een nest jonge boomklevers zat en stond van op een paar meter afstand te kijken hoe de ouders hun jongen kwamen voederen. De nestkast hing langs een weggetje dat door rode eekhoorns regelmatig gebruikt werd om tussen twee bossen heen en weer te lopen. Een van de boomkleverouders was zojuist de nestkast binnengevlogen met wat voedsel, toen over het weggetje een eekhoorn kwam aangelopen. Toen hij de nestkast passeerde, vloog de boomklever eruit en gaf de veel grotere eekhoorn een flinke pik op zijn kop. De eekhoorn, die dit helemaal niet verwacht had, maakte dat hij weg kwam!

Goedele Verbeylen